

Evangelí del diumenge de la setmana XXXIII de durant l'any: perseverar

Evangelí i comentari del diumenge de la setmana XXXIII de durant l'any. «No es perdrà ni un sol cabell del vostre cap». En testimoniar missatge que Jesús ens ha ensenyat, no ens seran estalviats esforços ni patiments. El Senyor, tanmateix, ajuda a no tenir pas por: sempre serem a les mans del nostre Pare Déu. I amb perseverança arribarem al cel.

Evangelí (Lc 21, 5-19)

Alguns parlaven del temple i de com estava decorat amb pedres magnífiques i amb ofrenes votives. Jesús digué:

—De tot això que contempleu, vindran dies que no en quedarà pedra sobre pedra: tot serà destruït.

Llavors li preguntaren: “Mestre, ¿quan passarà tot això i quin serà el senyal que està a punt de succeir?”

Ell digué:

—Estigueu alerta, no us deixeu enganyar. En vindran molts que es valdran del meu nom i diran: “Soc jo”, i també: “El temps s’acosta”. No aneu darrere d’ells. Quan sentireu parlar de guerres i de revoltes, no us espanteu: cal que això succeeixi primer, però la fi no vindrà de seguida.

Després els va dir:

—Un poble s'alçarà contra un altre poble, i un regne contra un altre regne; hi haurà grans terratrèmols i pertot arreu fams i pestes, fets espantosos i grans senyals al cel.

»Però abans de tot això us agafaran i us perseguiran; us portaran a les sinagogues i a les presons i us faran comparèixer davant els reis i els governadors per causa del meu nom. Serà una ocasió de donar testimoni. Estigueu decidits a no preparar-vos la defensa: jo mateix us donaré una eloqüència i una saviesa que cap dels vostres adversaris no serà capaç de resistir o de contradir. Sereu traïts fins i tot pels vostres pares, germans, parents i amics, i en mataran alguns de vosaltres. Tothom us odia per causa del meu nom. Però no es perdrà ni un sol cabell del vostre cap. Amb la vostra perseverança salvareu la vida.

Comentari

Quan el visitant de Jerusalem contempla avui la ciutat des de la muntanya de les Oliveres, queda impressionat per la magnitud i bellesa de la gran esplanada sobre la qual va estar edificat el Temple. Més de prop, la mida descomunal i la qualitat del treball de cadascuna de les pedres que són a la base dels murs continua cridant l'atenció. Fa vint segles aquelles construccions suscitaven l'admiració de qui les contemplava per primer cop i eren motiu d'orgull per a tots els jueus pietosos que acudien a la ciutat santa per adorar Jahvé. La mola imponent de pedra semblava indestructible.

Per això, les paraules de Jesús – interrompent potser uns comentaris plens d'admiració– resultaven esglaiadores: de quina catàstrofe

còsmica parlava? Per a ells això només podria passar a la fi del món. El final era imminent?

En la resposta, el Mestre desvia l'atenció dels detalls accessoris, com són els relatius al temps i el moment concret en què la catàstrofe sobrevindrà, per centrar-se en el que és fonamental.

D'entrada, adverteix que arribaran moments difícils, i hi sorgiran xerraires que es presentaran a si mateixos com si tinguessin prerrogatives messiàniques. Els autèntics seguidors del Crist, però, no s'han de deixar enganyar ni tampoc no tenir por.

L'ensenyament continua essent actual. Ell Papa Francesc diu: «També avui, en efecte, hi ha falsos “salvadors” que busquen substituir Jesús: líders d'aquest món, santons, fins i tot bruixots, personalitats que volen atraure a si les ments i els cors,

especialment dels joves. Jesús ens alerta: No aneu darrere d'ells!»[1].

Els cristians sabem qui és el guia i on es troba el camí que tanta gent busca a les palpentes per assolir la felicitat. Tenim quelcom molt valuós que aportar al món: la fe i l'amor de Déu, dels quals Jesucrist ens fa partícips. Convençut d'aquest gran tresor amb què comptem, sant Josepmaria s'agradava d'exclamar: «¿No cridaríeu de bon grat a la joventut que bull al vostre entorn: bojos!, deixeu aquestes coses mundanes que empetiteixen el cor... i molt sovint l'envileixen..., deixeu això i veniu amb nosaltres darrere l'Amor?»[2].

La tasca és il·lusionant i esperançadora. Jesús, nogensmenys, avisa que serà costosa. Cap esforç ni patiment no ens serà pas estalviat en donar testimoni de quant ell ens ha ensenyat. Ho advertiria també a l'Última Cena: «No és el servent més

que el seu senyor. Si m'han perseguit a mi, també us perseguiran a vosaltres» (Jn 15, 20). Déu permet aquestes persecucions perquè en pot treure béns majors, ja que seran ocasió de donar testimoni. El Senyor ajuda a no tenir pas por, perquè sempre serem a les mans del nostre Pare Déu fins al punt que «ni un cabell del vostre cap no morirà» (v. 18). «Aquesta és la diferència entre nosaltres i els que no coneixen Déu», afirma sant Cebrià: «ells en l'adversitat es queixen i murmuren; a nosaltres les coses adverses no ens aparten de la virtut ni de la fe veritable. Per contra, aquests es refermen en el dolor» [3].

Les paraules finals de Jesús són esperançadores, ja que garanteixen la victòria: «Amb la vostra perseverança salvareu la vida» (v. 19). Per moltes persecucions, desordres o desastres que puguin sobrevenir, el disseny salvador i

misericordiós de Déu no deixarà pas
d'acomplir-se.

[1] Francesc, *Àngelus*, 17 de
novembre de 2013.

[2] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 790.

[3] Sant Cebrià, *De mortalitate*, 13.

Francisco Varo

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/gospel/evangelis-del-
diumenge-de-la-setmana-xxxiii-de-
durant-lany-perseverar/](https://opusdei.org/ca/gospel/evangelis-del-diumenge-de-la-setmana-xxxiii-de-durant-lany-perseverar/) (12/03/2026)